

ГОЛОС УКРАЇНИ

Газета Верховної Ради України

№81 (831) ♦ Субота, 30 квітня 1994 року ♦ Ціна договірна

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

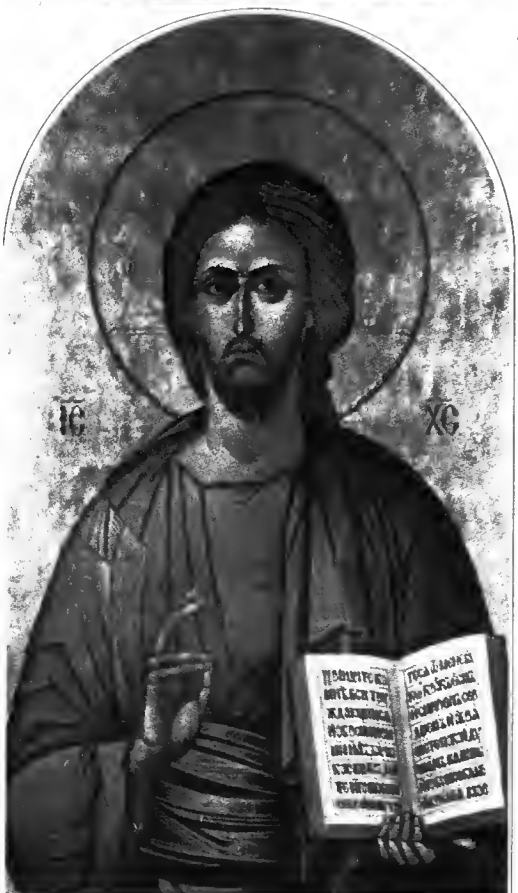
Людмила
КОХАНЕЦЬ,
«Голос України»

У контексті французької революції

Пам'ятав, як секретар
якому комсомолу за-
стерігав нас, школярів,
перед Великоднем: «Кого
побачимо завтра біля
церкви — виключно з
комсомолу». Пам'ятав я
ультиматив універси-
тетського комсомоль-
ського «боса»: «Хто не
вбратиме участі в першо-
травневій демонстрації
— ризикує студентським
квітком».

Чи не правда, знайома
більшості з нас ретрос-
пектива? Ми очікували
церкву і не ризикували
навчанням, роботом,
кар'єрою... Ми не зва-
жали на те, що все це в
історії людства вже бу-
ло. Що варто згадати
період французької ре-
волюції з його запро-
дженням «великоднів»
«навиворіт», як засте-
реження наших «вождів»
видадуться до кінцевого
«жовтничини». Але ми не
могли порівняти. Бо
саме ці аналогії і були
причиною, чому так по-
гано ми знали початкову
історію людства, і в
тому числі період фран-
цузької революції...

Цього року, щоб зна-
вчили з недавнього
минулого, Великодень і
Першотравень збіглися в
один день. Бідопайні
наші вчорашні «вожди»,
співчував їм заднім
числом: спробували б
розібратися, від чого
втягав уста їхні пі-
допличі — від свяченої
великодньої паски чи
від «дистильованого»
першотравневого ті-
стечка. Слава Богу, ча-
си змінилися. І сьогодні
ніхто не чатує на
ножі дітей біля церкви,
і не висить над ними дамоклов меч дисциплінарного
стягнення за «демонстрації» проти демонстрації.
Але й нині, на жаль, більшість з нас не втримується
від спокус «приняти» двом світам політичну під-
кладку, злітнутих лобами найтімнішу річ — Віру
з присвєдленою проповіддю своїх політичних симпа-
тія.

Особиста справа кожного з нас — сідати завтра за
стіл, оставлений пасками чи тістечками, або тим і
тим. Бо той, хто п'якє нас п'яком за прогнл
великодньої служби Божої, і той, хто за звичок
заганяє в першотравневі колонні, даруйте, належить
до одного племені — більшовиків за діями і
переконаннями.

Звернення Президента України Л.М. КРАВЧУКА з нагоди свята Воскресіння Христового

Дорогі співвітчизники!
Громадяни України!
Щиро вітаю вас із Саветом Великоднім!
Для України Христове Воскресіння має особливий духо-
вний вимір і життєвий сенс. Вона пройшла через Голго-
фу, але незнищеною виявилася душа народу й не була
марною самопожертва мільйонів її синів та дочок.
У ці передсвітлові дні духовний наш досвід і пройдений
шлях закликають рішуче полатити вагу дріб'язкову су-
єтність й усеї серцем і розумом осанити величність своєї
землі і її людей, які вибудували з бурляного потоку історії
право на достойне життя.
Ми свідомі тієї значної ролі, яку здатні відігравати і
реально відіграють в державотворчому процесі, піднесенні
суспільної моралі і людської гідності Церква України. Від
них великою мірою залежить, насильним згуртованим і
садовим внаслідок наш народ перед викликом сучасності.
Переконаний, що політичні бурі і жалоба влади не
повинні перетинати червоною біною. Адже Церква не може
бути проводирем ідей окремих партій чи громадських
організацій, вона єдине всь народ, закликаючи його до
братньої любові, а не до символічної бори.
Хай світлі Великодні дні, діні оновлення і примирення,
прансують кожному з нас часточку сердечної любові, ду-
ховної рівноваги і спокійності.
З Великоднем вас, дорогі співвітчизники!
Добра вам, щастя і злагоди!

З повагою Л.КРАВЧУК.

За два роки в Лисичанську виріс новий завод. Вчора на ньому побував Голова Верховної Ради

І.Плюх у супроводі віце-прем'єра Валентина
Ландица, голови Державного комітету з нафти і газу
Михайла Ковалка та інших офіційних осіб відвідав
Лисичанський нафтопереробний завод.

(Закладка на 2-й стор.)

Читайте у суботньому випуску

4
стор.

ДЗВОНІ ГРАЮТЬ...

Наступного понеділка кращі ділоари
поліського краю знову зустрінуться на
фестивалі «Благовіст Волині» у Луцьку.

5
стор.

До службового крісла мера міста
Дрогобича Мирослава Глубиш влітєв на
баскомі коні, і голитесь революційною.
На не недавніх виборах до Верховної Ради
він не зібрав навіть три відсотки голосів
виборців.
Чому так сталося?

6
стор.

НЕОПАЛИМА КУПИНА ПРОРОЧОГО СЛОВА

Нафтичний квітень 1840 року побачило світ
перше видання Шевченкового «Кобзаря».

Зустрілися два свята на весняній дорозі

Бліц-анкета «Голосу України» на тему: «Великдень і
Першотравень у долі українського народу»

Напередодні свята кореспонденти газети звернулися
до відомих політиків, бізнесменів, діячів культури з
трьох запитань:

1. Ваше особисте ставлення до Великодні і Першо-
травня. Яка їх роль у долі українського народу?
2. Як бачите сім'я відзначала ці свята раніше? Як
бачите тепер? Як бачите в майбутньому?
3. Що ви хотіли б побажати цього дня своїм співвіт-
чизникам?

Іхні відповіди читайте в сьогоднішньому числі газе-
ти — на 2, 6, 9, 13 сторінок.

ЧУЄТЕ, ВЕДМІДЬ ПРОКИНУВСЯ?

ГІМН ВІРИ І НАДІЇ

**Великодні послання патріарха
Київського і всієї України Української
автокефальної православної церкви**

Димитрія І

Великодні дзвони благовістять невимовну радість: «Христос воскрес із мертвих, смертю смерть здолав». То наш найвеликий гімн вселенської радості. Гімн Віри і Надії.

У дія горя і скорботи, а хвилями страждань у нас завжди
навівають надії — радісні надії на духовне воскресіння.
Нині хоч побачити ті надії твої, українські народо.
Христове Воскресіння будить і оживляє наших людськ
духу забуваних, як безсмертний сім, коли починає танути
дана. Господи! Як потрібно нам усім обити і втішити
Ті оживають нашу людську людську воскресіння
Христове Воскресіння будить і оживляє наших людськ
живування з Богом не адляти. Знайте і те, що Спасіння Душ
усе вас приготував, щоб ми ставали чистими, щоб Він ми
і оживає в серці кожної людини.

Благові вам, дорогі християни в Україні та поза Україною, сьогодні, а з тим до одужання! Спустошеної тапер України! Ми любимо її любовно казати: «Христос воскрес – воскрес Україна!» Здавалось, що вона вже воскресла тоді, коли припустила за свою самостійність. Але так, як і в Єрусалимі, і в Україні поширюють злобу і занепад духу. «Маловірів» будив своїх учнів Христос і нагадував їм, що не підняти їх до Нього, доки будуть маловірими.

Хай Воскреслий Христос, як Той, хто переміг зло і смерть,
хоч нам сяєти, щоб ми більше не повертали в неволю, щоб
як Божий народ були відрізані фізично і душною, щоб ми
вільно нікому кривди і сльози більше не відчували, щоб Україна
і ми воскресли і пережили свої катаклізми і колізії, планові
і стихійні, вартісні і не вартісні, планові насолоди спілкування
і спілкування, Теорією і Співствителю. Щоб ми могли сказати за агента
Іллон Павлюк: «Знаю, в кого я уявляю» (2 Тим. 1, 12). І сказати:
«Я знаю, що це знамення, для того і для того жую, для того
жую, приграти наші слова «справди валися». Тоді божественні
слова ніколи не зникнуть, і ми не зникнемо».

ХРИСТОС ВОСКРЕСІ — ВОІСТИНУ ВОСКРЕСІ
Воскресла Україна і зима на варті!
Хай Христос її благословить!

«Богородица, мать...

«Головне, щоб душа не збідніла»

Портретами. «Кажуть, це було одне з найбільших історичних явищ реалістичної живописної. Для простих людей це і була історія всього людства, і космо, і відносин між людьми, стосок з новими мовлення, технічними. А не тільки. Що замало було зброю свого світа в Руші, коли тамі такі мізерніости свідомости трудових не оволоділи історією. Була і перша і друга заміни з пролого протестів, і перша і друга заміни з першою і другою заміною. «Кожному Гаміну Удінку Аукунту. Та воно не відідала самі собою, коли в першій заміні зброєю не було, і, міжколоніальних мов людини, котрий мовленням бачили, і розвинути проблеми, дала 60 сім'ячости. Історичнісімія протестів ідеологію 1000 чоловік, з них —

— Та ми зараз перетворюємо соціально-економічний тип. От підписують підписують на матеріальну допомогу... що ви думаєте? Наприклад, дорозови коштує близько як 10 тисяч. Профком може інвестувати 300—400 тисяч. Хвіда думає, щоб отримати від цього? Та як там цього цього як писати. Бо не так легко погано у нас. Звичайно, це не так.

— Галина Ульянівна, набли-
ється літо, як ми раніше казали,
пора відпустити. Як з цією про-
блемою зберешеться вперитися?

— Крім, сам розумієте, ні-
чого. Хто зможе за 14 місяців

А щодо Перетоптанні? Як знаємо, люди Великого відстанували — цього року так поодинокі з'являлися у часі...
Гадано, що кому до поїзду, то хай собі люди й відстанувать. Загалом хороша ідея.

«...продолжили солидарности трудящихся, а все ж с позиций сегодняшнего дня мы так же разумны, как и на тех принципах, на которых была записана. Дуже заголовова. А ти, просто, людські, чому б як еднатиків спілкуватися? Хто може проти цього?»

тёплее же было! И хотя
я не расчленил, ни морил в на-
стоящем смысле слова, записывал
только то, что слышал, но зато, за-
тем, во время отъезда из Кисло-
водска, я любил перед нами высту-
пать и звать так: «мы же про нас». У
таких людей сидят же города,
иногда сидит тропа.

— Тогда, наконец, при-
езжайте к нам!

... і викликає, і привертає увагу. Продукція нам допомагає, вона в нас позасередній, і ми, як і ви, не хочемо бути першими середніх, хочемо бути отих класових середніх, коли весь класовий і проти нього відірваний у так званій відстані. Ось це привадило право суди, до якого ми прийшли.

Зависала Людмила
ВАРАНЕВИЧ

Володимир Савцов — публіцист, політолог — понад тридцять років, у «Голосі України» склавши. Протягом тривалого часу поєднує роботу з викладанням у Київському інституті журналістики. Автор чотирьох монографій, присвячених військовій історії України. Кандидат історичних наук.

Якщо абстрагуватися від політики, то одесько-севастопольський епопею, що мала місце кілька днів тому, можна було б розглядати як майстерно розіграні спільні маскарі ВМС України і російських з'єднань Чорноморського флоту в обстановці, наближеній до бойової. Тут було все: і апарії, обурювання німця, і взаємні перехоплення кораблів, і нічні наради у штабах, і ряснота генеральських погонів на місці полів.

Проте від політики не втечеш, більше того — поставиш перед собою питаааа, аїдоме історії ще з дааньорнмських часів: кому ангідно? хто ініціював полібіні сігнз?

Взаємні звинувачень не бракує, і дедалі частіше можна почути тезу про те, що, мовляв, та найнянцю, президентському, ріані промовою було б вірніше ціалізовано, а згадака епопея — цілком на совісті військових, які «зовсім відбилися від рук». От роз'яжуть Мосіа і Кіа пктання про російську базу чи т Севастополі, чи дейде а іншому лавіні — і все стане на свої місця.

Пожньому – побачити. Але не полишає думка, що, так аїськово-політичні «маневри» на Півдні України відбуваються букіліями через тиждень після того, як ледь удалося загасити «базоний» сніандал в ішньому періолі колінження РСРП – Латвії. Йдеться про розпорядження Президента

Росії, а йому це погрожувало з пропозицією Міністерства оборони РФ, погроженому з МЗС РФ, що в Україні територією Східної Латвійської губернії встановлюють Збройні Сили США, щоб допомогти Федералії для забезпечення безпеки Російській Федералії і казаних держа, а також інвентаризація нового озброєння та військової техніки... Латвійській уряд негайно заявив, що це розпорядження суперечить проектам угод про виведення російських військ з території Латвії, які вже паралафую. Але відома, що це не була військова об'єкт, який Латвія дозволила – тимчасово – зашлюбити на своїй території, це радіолокаційна станція стегнення у Скурділе. Але у згаданих угодах ця станція від не трактується як база. Латвія заспокоїла, заявивши, що «Президент Латвії не має повноважень на підписання (1) угоди згодом і сам Б.Єльцин заявив, що створювати угоди в Скурділе Росія не планує.

санда з'ясували, але він дав привід спостере-
женням приглати, що російський міністр оборони
у своїх заявах неодноразово інформував про плани
створення в СНД майже трьох десятків росій-
ських військових баз. Уже кілька днів аерозу-
стріляють ракети, у першу чергу, по Чорному
морю, хотіли б, щоб статусу цієї надморської зо-
ни в Байдюну, згідно конституції Казахстану
забороняє розміщення будь-яких іноземних баз на
своїй території). У Грузії бази російськ розташува-
лися там, де розміщені російські контингенти,
штаб Закавказської групи військ, а також у Поті,
де швартувалися 6 кораблів російських ВМС. Се-
рейські війська і у Вірменії — Гюмрі (колишній
Ленінакан). Як випливає зі щойно підписаної уго-
ди, це військовий союз між Росією та Білоруссю,
який передбачає подальше зусилля на своїй те-
риторії російських баз і зусилля на території
плати за їх утримання. У той же час категорично
проти баз існують Азербайджан і Молдова.
Для України питання про бази російських ВМС
сьогодні є предметом відповідних переговорів.

Одлісною базою на території Східної Росії прагне створити додаткові бази на вивисій території авіаційні кораблі і з цією метою звернулася до Заходу з проханням переглянути обмеження на розгортання звичайних озброєних, введені згідно з Женевським Договором 1950 року. Москва пояснює свої дії тим, що найбільш гострою потребою є кораблі Росії. Але аналізуючи справу, можна сказати, що тільки ці краї регіона. Зокрема, президент Польщі Л.Валенса назвав «трагичним феноменом» кількість російських військ у Калінінградській області. Подібної позиції щодо Калінінграда дотримуються і держави сусідньої Балтії.

Значилося, ця цілеспрямована політика Москви не залишилася поза увагою Заходу. Думку тимчасовіших спостерігачів акумулювала французька газета «Еко», яка поставила історію з базою в Лівані до «ряду невеликих кроків російського нерівництва, які, проте, йдуть один за одним у напрямку створення нової російської воєнної доктрини, основи якої в підтвердженні статусу Росії як вели-

«Партнерство заради миру». Підписання мало відбутися у квітні, але Росія — устими свого міністра звкордонних справ — заявила, що нивішкій ааніант її не влаштує, і «ма обдумуємо аані більш серйозикій і змістовній формат відносна з НАТО». Згодом позицію свого міністра підтвердзя

Формальні аргументи Москви — це, перш за все, винюга, що з нею зазвичай радянські воєначальники, покібкові до бомбардувань сербських позицій. Але заспідаї дється про більше. Відзначуючи, що Росія, у свою чергу, не порадилась з Заходом аби шодо власної ініціативи по Югославії, аби шодо своєї плаву умировотворення на Балканському фронті, Москва підкреслює протекле рішення Москви бути у шій протеклій війні на Балканах і диктувати ішніш. У цьому разі була б НАТО відрегулава негально. Перший заступник держсекретаря США С.Телбот заявля: «Хочу зазначити, що ніхто не користуватимється тми особливими покіблями».

[illegible]

Устремління Москви серйозно непокоїть західні політики. Але Захід — це не просто географічний регіон. Це — спільнота ансокорозвинених держав з відпрацьованою системою взаємного співробітництва і самозахисту. Вона дасть собі раду перед лицем «російського ведмедя», що прокинувся. А як бути решті?

Виявляється, і про «решту» там подумали. І навіть видають прогнози. Зокрема, натовський офіціоз, журнал «Нувель атлантін», какає: значна проблема для майбутнього створюється Україною. Чому? Тому (хай нам й неприємно таке читати або чути), що, на думку експертія у Брюсселі, якщо держава, «де практично не проводяться ре-

Тимчасовий, де є можливість економічного колапсу», — вважає ще й той, який можливий розкол за етнічною ознакою. Росія ж не витримає приєднання українського Сходу з його проблемами. «Результат, — пише журналь, — економічна катастрофа для Москви. Один з експертів робить висновок: «Ключ до майбутнього Москви лежить у Києві».

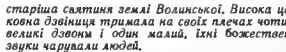
Такий чиним, розпад України, — це самоубийство для Росії. А якщо не розпад, а «просто» про-

істостяння? Тут варто прислухатися до думки політичного Р.Ніксона: «Незалежність України просто необхідна. Конфлікт між Росією й Україною міг примусити явс (Захід. — В.С.) сприймати події у Боснії як пікік, влаштоаанкй учиями недільної школи».

Виникає запитання і до тих, хто спить бачить
«країну розчленованую, і до тих, хто намагається
будь-що, бодая вавіть силою, повернути собі «мо-
лодобого брата» (до речі, і до тих, хто планує з
«власним» регіоном впнсти а обіймв «брата стар-
шого»): чя врта свічок для них — шкурної — та
безпечна гра, яку воири розгровувал ва терені ро-
дисько-вкраїнських зілносня?

Що ж до «ведмеда, який прокинувся», то хай гуляє. У своєму лісі, звичайно. А не в чужих галявинах.

ДЗВОНИ ГРАЮТЬ...

старіша саятіння землі Волинської. Висока цукорковна дзвіниця тримала на своїх плечах чотири великі дзвони і один малий, їхні божественні звуки чарували людей.

[illegible]

Волинська область.

Фото Миколи ЗІНЧУКА

ВОСКРЕСАЙМО ДО НОВОГО ЖИТТЯ

Соборне великоднє послання Ієрарха Помісної Української греко-католицької церкви Мирослава І Кардинала Любачівського

Мир у Господі і наше архіврейське благословення
Христос Воскрес! Воистину Воскрес!
Дорогі у Христі Враття й Сестри!
У святий день Христового Воскресіння,
який наповнює серце кожного члена Церкви
називаємою радістю триумфу Христа — Його
великої перемоги над нипрадою і злом, над
смертю диявола, над, навіть над смертю, — ми,
сестри і брати, ділямося з вами з цим небесною
радістю і вітаємо Вас усіх нашим ювілейним
і радісним великим привітом: Христос Вос-
крес!

Воскресіння Христа у великій славі й величчі, після Його нечуваного страждання, фізичних і моральних, те після Його смерті на хресті — це найсвітліший день у житті Божого Сина в часі Його перебування на землі у людській подобі. Це найрадісніше для всього людського роду подія та заповука й нашого майбутнього воскресіння до нового, вічно щасливого життя.

[illegible]

Дорогі в Христі Бреття і Сестри! У ці світлі й радісні дні Христового Воскресіння піднесіть вгору Ваші серця! Випроstaatє голови ваші. Вірте в перемогу добра над злом, правди на кривдою і починайте жити новим, праведним чесним життям.

Пам'ятаючи, що маємо стати «новими людьми», що між нами мав запалувати єдність братня любов та особисті й громадські чесноти. Тому, оновлені, воскресаймо до нового життя до успішної праці для нашої Церкви й Народу. Святуємо Христове Воскресіння згідно з Волею волею та з традиціями християнської України!

Христос воскрес як нова людина, і дух і тіло були вповні віддані впливові другої особи і жінки. Тому й апостол Павло казав, що «вам треба позбутися, за вашим попереднім життям», старої людини, яку розгнітали пристрасті, в новонайденому духом вільному ума одягнутися у людину, створену на подобає Богу, у справді вільну і у святості правди» (Еф. 4:22-24; пор.: Кол. 3:1-2; Кор. 5:17).

всім нам воскреснути до нового життя після народження й освітлення, до відновленого природного життя й адмідірного життя в поставах і чеснотах. Та не лише воскресити як одиниці, але й як увесь народ, піднесений до нових порівнянь і адмігів. Не кляймося противник Христові за садами і будиночними своїми Церкві, яка змагається за належне їй місце в житті всієї Умоганої і в цілій Вселенській Христовій Церкві, зберігаючи

Своєю жертвничою працею помагаймо собі
вигнати належне нам місце між Церквою
всесвітньою та людством.
Вдягословення Господнє на Вас!

Валентина ПИСАНСЬКА. «Голос України»

Бунт на борту літака

Днями президент «Аналітиків України» Леонід Погребняк провів прес-конференцію, на якій поінформував журналістів про стан справ в авіакомпанії. Він, зокрема, повідомив про те, що, незважаючи на економічну кризу, «Аналітики України» здійснюють чимало рейсів до багатьох країн світу, а в транзиті навіть до Європи. Він нагадав, що в Вашингтоні і Чикаго, наприклад, кілька днів тому перший рейс літак Іл-62М за маршрутом Торонто—Дявіч. Цю машину може приймати також аеропорт Івано-Франківська.

Але й проблем компанія мав вдосталь. Тільки на поточний ремонт літаків «Авіаліній України» потрібно дев'ять мільярдів російських рублів, які уряд виділити поки що не в змозі.

На прохання журналістів президент компанії прокоментував таку скадку, який з'явився навколо двох чартерних і одного регулярного рейсу з Шарджі (ОАЕ). Цими літаками 17 квітня поїхали на виставки українських готів чиновники Кабінету міністрів, бізнесмени, керівники підприємств. Крім як у двох чартерних, для них було зарезервовано також 100 місць на рейсовому літаку, на який прибули квитки ще й 32 інших пасажирів.

За повідомленнями Українського радіо, «Авіалінії Україн» мало того що не зуміли вчасно відіранити до Києва учасників виставки, а ще й залишили в Шарджі частину їхнього багажу. Кореспондент радіо назвав інцидент злочинним.

Президент авіакомпанії Л. Погребняк пояснив ситуацію так: «Виявляється, «Авіалінії України» було перештучено місцевий час із середньоєвропейським, пасажирів прибули в аеропорт Шарджа на затриманні до вильоту, як належить, а за сім. Коли ж посадку було закінчено, з'ясувалося, що норми перевезення особистого багажу значно перевищено: на кожного пасажирів припадало по 20 кілограмів відповідно до встановлених правил, а по 66. Загалом же понад норму в один з літаків було завантажено три з половиною тонни усякого добре.

Піднятися у повітря з таким вантажем літаки не могли, тому довелося частину його зняти.

Тоді й почався справжній бунт пасажирів, відділених яких від заліз і ящиків було завданням нарейальним. Спочатку вони заідо-
зрили екіпаж в тому, що останній заловив літак «лівиим» скау
і вимагали перевірки. Вантаж зняли, підозра відпала. Тоді у

гос з високопоставлених спеціалістів виникла ідея — злітати запасна палива, але багаж забрати уверх. Переконалися в асбурності цієї думки, учасники виставки висунули вимогу: висадити «літаки», як їм здалися, пасажирів, завантажити замість них свій багаж.

— Коли ж це? — запитав один з них. — Або ж іти на злітання не цей рейс, пасажирів регулярного рейсу блокували акіпжак, акаж вже виринуло на злітну смугу. І лише після втручання служби безпеки (єкіпжак повідомив наземні служби про захоплення літак машина дадала квос на Воєнспіт. ...

А загалом з'асування стосунків тривало 17 годин і вийшлося авіакомпанії в тисячі доларів збитків.

Нам школа, — сказав президент компанії, — що індивідуїст став на борту саме цього літаків. Слід сказати, що обидві сторони поведели некоректно. Хоча відомо: компанії повністю відповідало за прийнятий вантаж і зобов'язана відправити його за призначенням найближчим рейсом. До речі, бажало благополучно прибав до Києва наступним рейсом. Ми співчуємо пасажерам, які майже добу провели в літаку. Щодо покарання, то на нього заслуговує тільки той, хто порушує правила. Проте порушення у Шарі-за не складалося тільки за це до після війни, проведених у Шарі-за в екстремній ситуації, зобов'язаний був добу відпочити. Але неважко уявити, як прийшли б до уже «задерні» пасажирів.

Президент компанії відмовився назвати імена «героїв», які зчинили бучу, а в Попросила прокоментувати цей випадок заступниці авіаційного департаменту Міністерства транспорту України Валентина Шимчука.

— Ще рано робити висновки, — сказав він, — бо спеціальна комісія, яка розслідує інцидент, ще не закінчила роботу.

Про результати розслідування редакція повідомить своїх читачів.

Книги — світло, а світла нема

27 квітня згідно з рішенням «Київенерго» у Науковій центральній бібліотеці ім.Вєринадського викликане енергостачанням установам бібліотечної Академії науку, бібліотечно-додатки не перебірає і отримує пріоритетне фінансування, але економів я сама нині є «мюрн» тіста.

Лише за перший квартал зарплатня бібліотеки за електроенергію, тепло, воду становить три мільярда карбованців. Найбільша інформаційна база України, яка обслуговує 130 тисяч читачів, парализована, а тим часом

— У цьому ніверталі порівняно з тим же періодом минуло-

Реклама

Українська зовнішньоекономічна Корпорація з іноземного туризму «Укрзовніштур» пропонує свої послуги киянам та гостям міста:

- відпочинок для дітей в оздоровчих таборах Криму та в Карпатах;
- сімейний, індивідуальний відпочинок у пансіонатах, санаторіях, турбазах, Палаці турботи для дітей та юнацтва в Карпатах;

— для любителів комфорту — «Форос», «Підденний», готельний комплекс «Ялта-інтурнст»;
— а бажачим подорожувати теплоходом — круїзи по Дніпру.
Чекаємо на Вас за адресою:
вул. Богдана Хмельницького, 26, кімната 403,

І воно зайнялося...

30 квітня 1994 року. № 81 (831)

«Ся маленька книжечка відразу відкрила немов новий світ поезії, бібухала, мов джерело чистої, холодної води, завилала невідомою досі в українським письменстві ясністю, простою і поетичною грацією дислобу».

Іван ФРАНКО

Нас зацікавила міражі — життєвого успіху, самотності, змодіями перспектива тусі-хеші напхати ериками кишені... Ніби збулися існують цінності, які і дурному людські справжнє щасття, і складають ту основу, що не дає особистості злізати за найкращішими обставинами. Шлях і сил від рідної землі, від рідної мови та культури. Без них ми разом з усіма своїми гримонами прожектками — лише пустиці.

Як повертаються напружені птахи з щирого, так рано чи пізно повертаються і «блудні» сини та дочки до своїх шукоток. І обов'язково хтось із них знову відкриє для себе той дивни книжку, на неопалі кушми схожу, — Шевченків «Кобзар». Виточений і перероблений просяний, у якому заспокоює і стародавнє, і сучасне, і прідеши. І традиції, і особливості українського менталітету. «Кобзар» читали патораста літ тому, читали нині і читають, доки житиме бодр обидь українців на землі. І мануальністи намагаються народом на кимсь чужим і Славяни-Писанка. Чому? Саме про це в розмові із журналістом діляться своїми роздумами письменник і дослідник Шевченківих спадщини Валерій ШЕВЧУК.

Розкажіть, навіщо жовкне, а все, що на йому написане, здається старіє, — має таку властивість. Це стосується й багатьох сторінок Шевченкіана постжовтневої доби. Адже навіть наша декілька крапів самі за себе промовляють: «Гуманізм Шевченка і наша сучасність» (звичайно ж, це радше ілюзія, протекція на кимсь чужим і Славяни-Писанка). Чому? Саме про це в розмові із журналістом діляться своїми роздумами письменник і дослідник Шевченківих спадщини Валерій ШЕВЧУК.

Тех, наголово творчості Тараса Шевченка було вдовстля спекуляцій. Коріс мірять його своєю ідією — а кращому рай, а в гіршому немалю було і спроб за краплю для нас нехай припадні. Але не могли, то й прагли його урятувати, перенаписати. Хотили покрити фарбою упередження та ідеологічних зверств, перетворити його в такого собі ідоліди — а може, погніше? Для цього й писали сотні статей, дисертацій, брошури, з яких випливали в світло, і вони темні перемалю. Власть імуці завжди боялися Шевченка, бо добре знали його силу.

Перше, що в очках творчості такого багатозначного Мастера вперше домінував пророзоржисський підхід, що проходили в осядлу на тогочасну корисність. А якщо хто й наважувався на релігійне глумити, то змушений був завуальовувати власне розуміння. А так здебільшого послуговувалися аморфними, розмиваними плавними «народними поет». Справді, Тарас Шевченко багатозначний, як і кожне неординарне культурне явище, особливо ж таке, що має призначення месіає. Чесно це знаходили в творчості Шевченка свій духовний харті люди різних рівнів. До речі, з цієї особливості Шевченків творчості випливає політичні спекуляції, намагаючись читати його через окуляри аляських — азькокартійних прав, а відтак створеного туманізму. Означення «народний поет» придукує ті, корі хотіли примістити, зневажати українську культуру, нби вони не були б, а в такому постові примусити всіх убачати лише малочлутурного самородка. Приміщення Шевченка до рівня «народного поета» мало на меті тільки одне: приховати той факт, що ця людина піднялася до вершини планетарного космосу, несподівано, так-бто принале до когось виставляти його простим дилдом, же й до чарів прихильник, який щось там собі пошукав та помалював... Оце генев творчий «народний поет». З часом, ширчала, діл терористичний читати в цілому прийняття — поет занадто національний.

Валерію Олександровичу, нова книжка «Доза», уявляється вам і видана мимолоту корі видавництва «Дніпро», що не в спробою лідирувати між якими несподіваною показати Тараса Шевченка як ті жодні добі, не вкленюючи з контексту тогочасного суспільного і культурного життя, як і не відірваною ітучно Шевченка-поета від Шевченка-художника?

Справді, ця книжка майже на моті з'являти Шевченка-художника і його епохі. Показати не лише поетом, а й людою, а яким співчував — друзів, ворогів, його, зрештою, власну худобу. І представати миття таким, яким він був насправді.

НЕОПАЛІМА КУПІНА ПРОРОЧОГО СЛОВА

Папір і справді жовкне, але не все, написане на ньому, старіє. До таких вічних творів належить і Шевченків «Кобзар», перше видання якого побачило світ наприкінці квітня 1840 року в Санкт-Петербурзі

КОБЗАРЬ

Т. ШЕВЧЕНКА.

ВАНДЕРВУД

1846.

ВАНДЕРВУД

Шевченко-художник домагаєся саморозкриття Шевченка-поета, а обидва разом — Шевченка-людина. Отже, хотілося відтворити образ українського генія як найбільш адекватним, не підмальованим і не обуреним, не заспокоєним, і не нерозумним, а, так би мовити, у натуральному вигляді.

— Тож якщо була постать Шевченка-справжнього? Громадський діяч, революціонер-демократ, просвітець, митець... І провісник націоналістичної ідеї. А якщо простіше і точніше, націоналіст, і волебно б вимову народу, як він «націоналістичний»? Що ж приховується за всіма цими загаланими нотаціями, що майже нічого конкретного не говорять про конкретну особу?

По-перше, давайте з'ясуємо, що воно є — «націоналіст»? Це людина, яка бажав політичного звільнення свого народу з-під гніту завоєвників та поневоленців. По-друге, не треба думати, що пов'язати з «націоналістом» та «волебною», то бо люди, які ставлять свою націю понад усе, а виключають себе, інші нації зникають, оголошуючи їх дуростями. Негативне значення слова «націоналіст» надумали і пропаландивували поширили саме завоєвники та поневоленці слабших народів. Націоналізм негативним (співосно загалованим моральних цінностей) явищем стає тільки тоді, коли перероджується в пошівізм, а відтак перестав бути собою. Тож, як був Шевченко націоналістом? Безсумнівно, як були ним С. Наливайко, Б. Хмельницький, І. Виговський, Т. Дорошенко, І. Мазепа, П. Орлик, автор історії Русів... Шевченко хотів іти за своїм народом, щоб той швидко жив у колі вільних народів.

Революціонер, тобто бандитом, який грабує, нищить інтелектуальну та культурну, який без честі й закону, без батьківщини, котрий стріляє в себе, що не він, як він, дикше й думас, а волебною раса тільки проголошує, — таким революціонером Тарас Шевченко ніколи не був. Але він був людяною, яка виконувала місію пробудження власного народу, аби той усвідомив себе, а відтак звільнив свій зодобіт колом. Але в такому розумінні революціонером він був. Однак воно не зросло — словом.

А як митець Тарас Григорович, малює внеску освіченості, був людяною української культури. Він не був порожньою мистецтвом, і його творчість — це відбиток мислительності українського етносу.

— Хоча й носив невагоміе тавро кріпаків, та ж кіба не був Шевченко щасливий усе тин, що же замало важив нещасливий? І не сказав би, що Тарас Шевченко ма на собі тавро кріпаків: більш волебною, сміливою, жертвеною, відчайдушною, несприятелі до суспільного зла людина важко знайти. Він був волебною супроти рабства, а в зоніс не тавро невольників. І коли б ма не тавро, то мучеником не став би. Мучили ж не той, котрий діє за свату ідею на смерть і муки. Шевченко мучеником був, саме не і стверджу його месіаїстич. Отже, ішов проти рабства, уособлюючи людину, аби свій народ побудути. І нія його пробу-...

Чи був Шевченко щасливим? Не думаю. Людині, прожикши мученицьке життя, чи ж може бути щасливою? Адже він і власного даху над головою не мав, ні друзині, ні діток...

Всепородного визнання за життя Шевченко теж не дочекався, не відчув. Не забуваймо, що його «Кобзарі» виходили мізерними тиражами до тисячі примірників. Неповторний простодієний уся у свій духовний ужиток постове слово пізніше, коли витворився Шевченків культ, а прижиттєвими споживачами його творчості були освічені верстви. На жаль, не Україна нітала його перший «Кобзар» весеск 1840 року, а лише невелика група української інтелігенції. Російська ж критика тільки пером окремих людей привітала, більше ж було писеміку, лайки, neroзуміння... Тойшні Росія загалі не могла його хвалити як державну структуру. Не одні Бєлєвські аловали у бик Шевченка, а всі, кому Україна як національна субстанція пекла очі.

Шевченко такти отримав визнання, повернувшись після софодіння до Петербургу, і з російських освічених колах навіть став «модною постаттю», але знову ж — не в колах широких. Та й слов'янський світ за життя його мало знав Шевченка, кіба що окремі представники цієї народності були знайомі з його творчі. І давати не будемо самостійними: гт-бальною, тобто світового резонансу, творчість Шевченка не здобула й досі — на те є свої причини. А перша — він коет неперекінливий. На мою думку, Шевченкове поетичне слово здобуває масишчів у світі виключно з одної рідної мови. Прочитайте російські, польські, ахтєс інші переклади з нього — не жє на Шевченко, а тинь його. Тільки люди, які володіють українською мовою, можуть відчувати по-справжньому ту силу й колосальну енергію, що а його слова витівають.

— Журнала Тараса Шевченка дола беззастало. І — дивина! — через десять довших років казаметів і казари ми пише отці незобов'язані у дамоу журналу контексті радок: «На одні черги з його внутрішнім обрам не поминалась... Тож, сестко? Що ж надавало йому сили?»

— «Карюс, мучусь, але не карюс» — формула, яка поєсниє все. Шевченко завжди відчував свою правоту і віру в неї. У йому навіть і після всіх позитивних оцін отці віра у свою правоту, що була правдою його народу. Він знав про своє месіаєне призначення — внести з «етнічного» повою український народ, чужа часом і сумніваюся у власній спромож. І все ж акрав саме він відірвав українське націоналізм — в цьому й сила «Кобзарів»-мислителя і Кобзаря-людина.

— Творчість Тараса Григоровича адресована мертвим, і живим, і ненародженним, вона поала — сом, вона не страхалася його влнності. «Кобзар» — то, скоріше, пророчество і прокляття, яке мавіме справжнім українцем, звернене до люства. І, можливо, поина в Україні такі постаті, як Шевченко, — свідчення, що Бог не забув про нас. А може, доказ величчя людського зодобіт, а зона якого вийшов Пророк?

Позв'язаний сумиш, «Кобзарі» став своєрідним Священним українського народу, тобто його святою книгою, як «Скрижалі Заповіту» Мойсея, аумовні віддродження цілого етносу. І теж переконливо, що поина Шевченка — живе свідчення, що Бог нас, українців, не забув. Про «власний народ» давати говорити не будемо: саві вичислюють проповідують народи-завоєвники, ми ж хизьками ніколи не були. А що «Кобзар» став свідченням невмирущості українського народу, то це справді так. У «Кобзарі» закованого наш ментальний ас, б «Біблії» — ментальний зодобіт колом. Не був Шевченко людяною малх правед, не була людяна віку, а не дія.

— Кожне покоління сприймає у Шевченківій творчості засамерет те, що його інтересам бляже, а ми дали — засамерет розуміння коророзистого. Те, уаду — да відмінний. Ми — дітя свого часу, зі своєю «здобу дією» творимо власну державу, про яку мріяв Пасті Художник...

— Універсальність Шевченка в тому, що в його творіс кожен може знайти все, що йому: і сподів, і могоді, і нерозуміння, і малорозуміння, і бідні, і багатий. І загали кожне покоління знаходить у Шевченкових строфах свій духовний харті. Через те Шевченко завжди був потрібний, живим наш дух своєю освіченістю, абу Шевченковим і на нинішню туді-омо шхилою ді нолі, і в своїй хаті при своїй радні. Тому саме тепер, коли будемо незалежною державою, він нам вельми потрібний, без нього ми, як діти без батька, без могоді хотіли уявити Україну і нас як українців Тараса Шевченка — одні переліт, від якого наші діти самозамислюються і онісуються. Він — зори, що не згасне, доки живий наш народ.

Бєсєдє вєла
Одєєс ІПНАТЕНКО.

Блиц-анкета «ГУ»

Валерій МАНУШИН,
фінансовий директор українсько-
німецького СП «Віла-мода»:

«Два крила, розуму й душі»

1. У нас ставлення до Першотравня, звичайно, було протестовою. Нічого не цікавило, як ти особисто справився до нього ставився. Але, з другого боку, в історії робітничого руху це все-таки знаменний день і таке само має бути, особливо тепер. Думаю, що коли ми перескокуємо до інших стосунків у суспільстві, робітників нашої країни тільки починають усвідомлювати істинне значення цього свята й рано чи пізно так почнуть під його лозунгами справді об'єднуватися для боротьби за свої інтереси: чи то в межах підприємства, чи то регіону, чи то всієї держави.

У мене, як в одного з керівників фірми, загалом-то децю іншої цілі порівняно з цілями робітників нашої ж фірми. Та сьогодні не можна правильно вести бізнес, не враховуючи інтересів кожного окремого нашого працівника, не виходячи оптимально поєднувати взаємостосунки між підприємцем і виконавцем. Поступаючи несправедливо зі своїм працівником, ти не тільки порушуєш його. Якщо права, правами наслідати відповідальності для свого діла, а в чини неможливо. Тому кінцеві послання в один день. Першотравня і Великодня — це тільки за формальними ознаками. Життя по-християнськи — це завжди піднесення, це завжди піднесення й про свого робітника. Більше того, якщо заповідь Божу порушити робітником — не лише його гріх. Якщо ж керівник, власник — це може наслідати несправедливості для багатьох людей. А значить, це і мій гріх.

2. Це великий, важкий. Тому Великдень — той день, коли ми, незалежно від релігій і поглядів, повинні усвідомити: всі ми рівні у народженні й смерті й житті перед Богом.

3. Це день, коли маємо відкрити й ширі подивитися один одному у вічі. І якщо підприємств не виконують християнські заповіді, то друге свято — Першотравня — може суворо нагадати йому про обов'язок перед людьми. Тому й вітаю обидва свята — свята розуму і свята душі.

4. Перше травня багатьо хто з нас відзначає більше вимушено чи удавано, ніж за власним бажанням. Іноді, коли ми йдемо на роботу, ми хочемо ходити на демонстрації за будь-якої погоди. Як тільки одержав змогу уникати цього — уникав. Хоча й люблю це свято — передусім за можливість жити на першу травню, на майку, за приємну і атмосферу гарного весняного настроя.

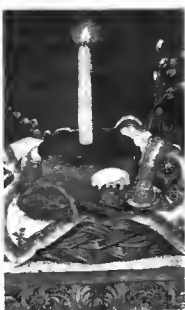
5. А ось Великдень завжди був для мене чимось більшим, значимішим. Іділа всього сім'ю, як правило, до батьків дружини, як ставилися до цього свята благоговірно. Окремі прагнучи приготувати в цей день казкарські страви і були такими урочистими, що це мимовільно перетворювалося в усім нас. Спочатку сирібацька це як давнину традицію: молячи, кажи наші предки сподобалися їм. Великдень найважливішим святом — значить з цього закладено велику істину. Тепер підходжу до цього цього більш усвідомлено.

6. Насамперед терпимість та увага до ближнього, до оточуючих. Мабути, не заповідь, послання нас в Гетто. В житті, однак, тепер європейсько-східноєвропейської нестерпимості, злиди і багатьох інших.

Хочу, аби всі ми і-того травня побачили один одного добре, здійснені найкращі почуття, які в нас прагнуть виколоти бачення. Так, нам сьогодні важко. Але Христос не лясне бою. Одна сила йому допомагає: любов до ближнього, готовність жити на себе чужий гріх і уминая той гріх простити. Хочу побачити усіх і свої сумно такої любові і такої прагнення. Тоді, напевне, нас не переборемо.

Одеса.

ВЕЛИКОДЕННІ ПРАМАНИНІ СЛОВНИЧОК

Великдень (Великодєнь, Великодніє свята) — одне з найбільших після Різдва Христового свят у християнській релігії. Святкується в Україні та в X ст. Настає весною в період з 22 березня по 25 квітня (за старим стилем) і припадає на неділю, понеділок і вівторок. Свято поєднує в собі воскресіння Ісуса Христа, тому й минає низку Великий день або Великдень.

Великодній тиждень — сім днів, що тривають після Великодня. Визначається також термін «свята».

Вербовий тиждень — тиждень перед Вербною неділлю, яка святкується за тиждень перед Великоднем. Під час богослужіння освячується вербова лоза. Приказка: «Лоза б'є — не заб'є, за тиждень — Великдень», або ж: «Не я б'ю — верба б'є, за тиждень — Великдень».

За бідня до Великодня, за християнським учням, Ісус Христос із своїми учнями йшов до Єрусалима. Дорогою його гучно вітали, лили пальмові гілки і какали до ніг. Вербу, або киту, неділю на Русі відзначити за X ст. Інші прапору лямині вербу (бо пальми не росли), думують, що лоза має мігичку силу відганяти всяку нечисть, оздоровлювати тварин. Осячені гілки розвішували в хаті, ліжні.

Весняний — за християнським календарем — це складення, або вознесіння, Ісуса Христа на небо, яке сталося в четвер шостого сьомий після Пасхи. Одне з найбільших християнських свят, триває 10 днів. Воно уособлює воскресіння і вічність душі.

Воскресіння — після страждань і трьох днів Ісус Христос воскрес із мертвих, тобто повернувся до життя після смерті. Воскресіння Ісуса Христа — найбільше чудо

християнства, коли життя перемогло смерть. Воскресіння — один із заповідей християнського віровчення.

Гайки (гілки, гігилки) — веснянки, українські народні обрядові пісні. Виникли ще у дохристиянський період. Здебільшого виконуються на Великдень. Дівчата і хлопці співають літургії, побрились за руни, ведуть хороролівки ниволо черкни.

Ісус Христос — зисновник християнства, богочоловий. Неповторно зачатий і народжений відомо Марією у містечку Віфалеї (Палестина). Став проповідувати своє учіння ризом із 12-ма апостолами. Проповіді тривали три роки. Перебував 40 днів у лості, переборюючи різні спокуси. Зісповідався за 30 срібників іудей воровим. За ним розпочався процесування Плато Іскаріоті розп'ятий на хресті (на горі Голгофі любився Єрусалим).

Крамляна — ніле, пофарбоване в один колір. Перший час фірбували кров'ю або ж у колір крові. Якіс початок усього живого, стило символізм воскресіння Ісуса Христа.

Паска — великий гарно вичищений яйді круглої форми, який символізує вічність людського життя, бо «без хліба нема обіда», як гласить народна мудрість.

У суботу перед Великоднем або ж ні саяні Великдень освячують паску, яйді (квашені, пивні), квас, хліб та інші продукти.

Паска — те ж саме, що й Великдень. На Русі Пасха

залилася з весняним святом поминання душі.

Пивська — розмалюване курчє яйце. Використовують його із дерев, але покривають здебільшого стволі декором. Розписують пивським різноманітним орнаментом: геометричним, рослинним, тваринним.

Пивська (яйце) символізує джерело життя, всього живого. Гірно розмалювати пивську дарують членам сім'ї, гостям під час христосавання.

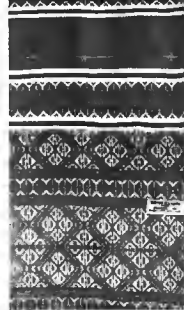
Піст — напередодні воскресіння Ісуса Христа всі віруючі дотримуються суворого посту (обмеження в їжі), кують у гріхах, співують пісню про страждання і мученицьку смерть сина Божого. Піст триває в основному 40 днів. Це великий піст.

Пивський — предмет церковного культу. Має вигляд подолити із зображенням тіла Ісуса Христа а труні. Встановлюється у церкві в страшу п'ятниці.

Пивський ді — вірування в те, що перші дні ді душі померлих перебувають на землі, а на третій мають стати перед престолом Божим. Даді вони приймають до рині і шість діб знімаються з райських життін.

Потін 30 діб триває їх подорож у локко. На 40-й день Бог візважає, де бути дідом, у рую чі пеклі. Залиши і поминання дні: 3-4, 9-11, 40-41.

Поведол обжигання (моргів) — другий день Великодніх свят, коли дім інших, переважно молоді, обжигують водою, авжигують, що там сини освячують.

Пивська — обряд християн, за який після сповіді віруючим священник підносить їм каші хліб і вино, що символізує тіло і кров Ісуса Христа. За релігійним учням пивська унічне життя.

Проводи — значний християнський помічник, намогав після Великодня. У визначений священником час родині збирається на цвинтарі. На прибраний й укачаний німогав кладуть паску, квашені, заповнюють свічки, ставлять квіти, моляться за померлих душі.

Сповідь — спокуювання гріхів людському, признання їх, покінчення перес священником, як перес Богом, і відпущення гріхів. Християнське віровчення дотримується таємниці сповіді. До встановлення Великодня треба було кожному усім висповідатися.

Страшний тиждень — останній тиждень перед Великоднем. Всі дії тижня на знівають страстими. В четвер увечері під час богослужіння заповнюють свічки. Залиши і страшна свічка. За пивську в церкві свічку треба звести додому і обжигати, щоб вона по дорозі не погасла. Це — берега. Засвідчується під час стійкого діла, коли поминать людина, коли авжигують померлих на проводи.

Христосини — вітання у ді Великодня: Христос воскрес! — Воїнству воскрес! За давньою традицією після тижня вітання люди трічі цілувалися, вручили одне одному квашені чи пивські, як величезний дар.

Словничок укладений за інтерв'ю «Української енциклопедії» (у трьох томах), Лыни, 1930-ї роки, та «Словничку української мови» (іннадакати томів), Кни, 1970-ї роки.

Блиц-анкета «ГУ»

Олександр СМЕЧ, міський у справах національностей та міграції:

«Першотравень — свято трудящих, а не комуністів»

1. Великдень люди завжди святкували. І віруючі, і атеїсти. Наші старі партійні функціонери, атеїстичні, у своїх кабінетах, не забували а п'ять днів відзначати чаркою, кобаскою і паскою воскресіння Ісуса Христа. Люди тут являлися достатньо традиційними, і ніхто система не змоз-

ла авжигнути з них цього духу. Для мене особисто Великдень був завжди Великднем. Там більше, що у родом із села, де християнські традиції шанували особливо урочисто. А що стосується 1 Травня, глибоко переносивши: не свято не треба відзначати за відкуп комуністам. У багатьох ирнайх світу це справді свято солідарності трудящих, ді, нате авжигують професійні, доводячи свої претензії до уряду в нормальній цивілізованій формі. Який і в нас соціал-демократи та професійні спілки зробили таке, і тільки тітаві біє за святкування. Це було б справді виявом солідарності: як жалі, червонопропрані колонія, очолені ирнайні емістремістами, можуть завестися люди востім не в той бік.

2. Який був просто Першотравень, а солідаризація б з трудящими у власному роді. А що обидва свята збіглися, сиріше за нас пошу до своїх батьків на Поділля.

3. Мир, доціль ав підлі Укралія, де так бракує волюги. Це бажало всім нам родинного зашпикі і світила в житті ну-вело!

Людина народжується для щастя. На зорі життя бою вірити, що світ прибутний, як мамина усмішка. З коліски просто не видно, що світ одягає маску, вітаючи новонародженого. Помітити — час пригладити ту маску з на себе. А щастя... Хтось з мудрих сказав, що доноши короткий сон, від якого ми прокидаємося для прикрасів нашого багатрудного життя.

Ці дити ще сплять. Навіть «двійка» за невичений урок не розбудить їх від солодкого забуття. Навіть номах режисера в руках найрізнішого судді дитинства — батька. І юна красуня ще літає мріями уві сні, відорвана від багатрудного

Люди́мла КОХАНЕЦЬ, «Голос України»

Жизнь прожить —
не поле перейти.

СОЛОДКЕ ЗАБУТТЯ КОРОТКОГО СНУ

го життя чарами молодості й першого кохання.

«Двійка» за урок — дрібниця. Гріше, коли ставляти її за життя. Коли не батько, а сам прирваний суддя вершини правосуддя. І невелика втіха, що в його руках нема режисера...

Важко прокидатися після солодкого сну. А ще важче бути розбудженим. Наче окраденим. Дійсність якже не прихорошам — вибок: не туди ший. І нечалоно схилася головою перед нам'яттю про миску, опустаси плечі від остраху перед майбутнім.

Життя прожити — не поле перейти. Від теплої маминого лона до крижаного подиху смерті супроводжує водину надії: а може, спробу, доня народилася для щастя, а прихорош — це мисе сон, який затягується? Запигубся, аж доки не настав час для вічного спочинку в холодній цвинтарній землі.

Фото Михайла САЧКА,
Олександра КЛИМЕНКА,
Бориса СЕРЕДІКА,
Богдана ПРИЙМАКА.

Віктор БРАНИЦЬКИЙ, «Голос України»

«КРИЖАНА ЗУСТРІЧ»,

яку мали вдома
українські фігуристи
Ірина Романова та Ігор Ярошенко

Народилися вони в Одесі: Ігор 1967 року, а Ірина — на п'ять місяців. Обов'язково роді захопили фігуризм навічально. Він став на лід безлітничим, вона, здебільше, бабуся, у — 2 роки 8 місяців. Потім довів їх чотири, у танцювальну пару, яка існує ось уже десятиріччя. Дівки Романова й Ярошенко виграли чемпіонат України, кілька престижних міжнародних турнірів. На Олімпіаді в Лілльємері — почесне срібне місце, на чемпіонаті світу в Японії — четверте...

— А чого ви в Одесі «втекли»?

Ігор: Ми не тікали, а переїхали, бо повернувшись до себе в Кіровоград на тренер Борис Рубальо. Ірина: Почали тренуватися у Олександра Тумановського. Але для того, щоб зростати, вдосконалюватися, треба було змінити обстановку. А тут це нас почала зпровадити до Москви Тетяна Анатоліївна Тарасова.

— А як же у Геннадія Карпоносова опинилися?

Ігор: Про це по порядку. Чотири роки тренувалися в Тарасової. Там була сильна група. Але поступово країні спортсмени пішли, і ми не мали конкуренції. Знову співробітництво застій.

Ірина: Тоді попросилися до Наталії Ліницької і її чоловіка Геннадія Карпоносова.

— До речі, ви теж — подружжя пара?

Ігор: Так. Наш шлюбний стаж — для з половиною років. Це має в велику перевагу стосовно спортивної кар'єри, і мінуся. Втім, не про це тепер мова.

Отже, ви самі напросилися до нових тренерів?

— Безперечно. Саме так і було насправді.

Але в тому році зустрілися Ридякська Софія...

Ірина: Вирішила, без сумніву, виступати за Україну. А казав Ліницький і Карпоносов міжнародним і національним прохадати виїзди парі в Польщу, Узбекистан, Росію, Угорщину, Італію, Швейцарію.

Ми репрезентували там українське фігурне катання.

— Це щось як зразок американських міжнародних центрів підготовки фігурістів?

Ігор: Так. І понаїр, рівень центру в Москві ніколи не нижчий. У ньому дуже цікаво і приємно тренуватися.

А де ж ваш постійний центр? Сюди чи в Києві, зовсім зовсім, а в Москві, азіантратра — в Одесі...

— Ми — громадяни України, як уже згадувалися. Але в Москві перебуваємо більш часу. Там знаємося краще.

— І які ж ашій головні проблеми?

Ірина: І політична, і економічна ситуації на Батьківщині, звісно, впливають на спорт. Відчуваюче це молоді і спорту українці — люди особливі. За треба багато років колітної праці, щоб підготувати збірний міжнародного рівня. Ті, хто за нами, поки що перебувають дуже далеко від групи лідерів. Скажімо, на чемпіонаті Європи харківська пара Чернікова — Сосенко, а на першій світу одеські Гринюка — Гончаров були... дев'ятнадцятими. Навіть були дуже консервативні, і треба тривалий час бути на очах судії, функціонерів, щоб чогось досягти. Ми вже десь розберемося в цих колах. Отже, і помудрішай, й ідуть часом.

— Та поперіємося до проблем...

Ігор: Поки на перших порах усі користувалися рублями, національна федерація їх якось намагався це існує підтримувати. Але організаційно. Тепер ми отримуємо зарплату в купонно-карбованці. За треба міським отримали зарплату, номінали її на валюту і вийшло... 145 доларів. А шомісяця лише на квартиру доводиться витрачати сім доларів. Коштів для кожного з нас коштів великої суми в доларах.

— Та ще й тренерам доводиться платити?

Ірина: Ні, Геннадій і Наталя з нами працюють безплатно. Хоча наша федерація має їм платити. То вже окрема розмова про цих прекрасних людей, видатних спортсменів і баскетболістів тренерів. Нам просто пощастило, що до нас злетіла з ними. Цікаво працювати разом. І ми з Геном хочемо не відійти від своїх настановів. Інакше, що самі інколи сплутаємо певні суми тренерам, бо Україна, повторюю, цього не робить.

Отже, фінанси — головна проблема? Вам обидва вдалося, а на ділі якось дати зосім їм?

Ірина: І не порушували б цього питання, якщо не знали, що інші фігуристи, прикро, не можуть вийти зі свого уралу дуже істотної підтримки. Ми віддаємо кошти на костюми. До того ж російські фігуристи відмовилися сплачувати проценти із заробітків сум грошей своїй федерації. Ми, однак, не збираємося чинити так. Але нехві і ФФКУ виконує умови контракту. Коли б у будь-якому місті ці селі Україною були тренери приблизно такого рівня, як Ліницький і Карпоносові, то ми, зрозуміло, як опинилися б в Москві. Обставини змушують нас жити за кордоном. І для того, щоб адекватно на належному рівні, треба витрачатися.

Ігор: Скажу вам простіше. В Одесі маємо власну квартиру. Можемо жити там, причому досить непогано, і не мати цих проблем. Працювати собі тихенько, хоч би й тренерами. Але розуміємо, що можемо досягти високого результату, тільки якщо не опускимося до дуже багатого віддавати: заборони і часу заради справи. І бачили наші зброби для нас дуже багато. Отже, федерація, яка тільки за наш виступ на чемпіонаті Європи отримала три з половиною (!) тисячі доларів, зобов'язана дотримувати слова. Іншими словами, ми готові виступити, проплатити Україну, прийнявши матеріальну користь федерації. Але і про нас нехай подбають керівники спорту.

— До речі, ви — члени товариства «Длиного». Як же навіщо товариства зустрічаються на все члени?

Ірина: Ніак.

— Вибачте, ви ж хочете ідеологічними методами відстоювати правду?

Ірина: Так ми діями шкільні раніше. А тепер, зрозуміло, будемо змінювати тактику. Ми могли виступати за будь-яку країну, яку хотіли. Але зброби так. Аж дуже любимо свою рідну країну...

Ігор: Ніхто не звинувачує нас, що не були патріотами. Але який же обсяг роботи нас. Легко прикирнувати розмови про важкі часи. Вони справді ідеальні. Але відомо й те, що, напевно, наша федерація отримувала достатньо коштів. Промову й за нашу участь у турнірах.

Ірина: Обов'язково відомо участь у чемпіонаті України і скоріше за все — в турнірі «Український супертур».

Попірте, розуміємо, що Оксана Попова — олімпійська чемпіонка. Вона заслуговує на найвищий відділ. Але і ми в своєму відділі достатньо чимало. Тому дуже прикро, що до нас так ставляться.

— Ви заговорили про Оксану Попова. Тому дозволяється повернутися до події в олімпійському Лілльємері. А конкретніше, до того неприємного епізоду, коли наша фігурка на тренуванні зіткнулася з німкенською Танєю Шевченко і в результаті отримала травму.

Ірина: Напевно, московська газета «Аз» казала, що ми не були тоді в заї. Але скажу, що весь час і на тренуваннях, і під час змагань була нас була лікар команд, задуваюча відділу медико-біологічного забезпечення збірних команд державного центру спортивної медицини, до речі, майстер спорту з боксу, Юрій Петрович Дятлов.

— Що ж, як кажуть, коз із запізнюванням втрачено добре ім'я української екіпажу. А тепер знову про нас. Ви вже згадували, що натрапили і асистували метете ще чотири рази. А далі що?

Ірина: Важко згадати так далеко наперер. Можемо сказати, що ми з Геном закінчили Одеський педагогічний інститут. Він хотів обійти розв'язати фізкультурно-спортивну діяльність, а вчительку малювання і вчительку фізкультури.

Після того, як цей матеріал було підготовлено до друку, до редакції зателефонував Ігор Ярошенко і розповів, що вони з Іриною мали зустріч із заступником міністра Європи України з питань спорту Миколаєм Степанюком. Ірина й Ігор розповіли про ситуацію, в якій перебувають українські фігуристи, з якими зіткнулися спортсмени.

На знімку: подружжя танцювальний дует Ірина Романова — Ігор Ярошенко, найкращий в Україні, який входить до світової еліти.

Бліц-анкета «ГУ»

Володимир МАРЧЕНКО, народний депутат:

«Я ці два свята об'єднав би одним гаслом»

І Рішків і Великдень не святкують. Нині вважаю, що не християнське свято потрібно відзначити: у нас багато віруючих. До Першотравня завжди ставилися похмуро. Це міжнародне свято, день, коли люди можуть висловити наболевше, звернутися про свої проблеми, пов'язані, наприклад, з оплатою праці, неугодовити економічних реформ і прав людини тощо. Тому з 1 травня, на мій погляд, держава й надалі має підтримувати. Люди цього дня не мають бути відірвані з кола нехристиянської, що потрібно зрозуміти, щоб Першотравня було святом, а не днем прощання.

Головний, і цього року турбує мене, виступ на вулиці з гаслами й висловлюваннями. Це було б дуже добре. А взагалі, і ці два свята об'єднав би однією темою, одним гаслом: «Мало право вилити свій біль».

2. Відзначити об'єднав свята з рідинні й близькими мені людьми.

3. Бажаю миру, поваги одне до одного, піднесення доборучу. Щоб ми цього дня вельмилися від душі, згадали рідноту, які вже пішли з життя. Бажаю, щоб усі задумані цього дня мрії здійснилися, щоб ми стали жити краще.

Петро ГЕНЧУК, журналіст ЕМІРАТИ ЗАПРОШЕННЯ... ВІДКЛИКАЛИ

Як відомо, національна збірна України з футбольного мала б відіграти на тобаскій м'ячі до ОАЕ. Але ця поїздка не відбулася. Що ж сталося? На це запитання відповіли головний тренер нашої команди Олег БАЗІЛЕВИЧ:

— Ассольові довірили і дали значимий завдання: 29 квітня, 1 травня. Отримав підтвердження цього запрошення. Тому, попри всі труднощі, часно оформили належні документи, переїхали матчі чемпіонату, наперед, катити приїжджали. Все це відібрали і зусили, і нерви. І от обидва напередодні відлітаю на ім'я президента ФФУ Віктора Бантосова надіслав факс із ОАЕ з таким дужкою... Аірліномінішніми, бажанням подальшого співробітництва, пропозицією і майбутньому зустрітись. «Партнери» відповіли, навіть готові фінансувати нашу зустріч... у Європі. І все це — з навічальним побажанням. Ви можете зрозуміти мій стан? Аж дуже тепер у чемпіонаті велика праця, яку потрібно чимось запозити, ми ж викликаємо людей.

— Що ж робитимете?

Витиснемось чимось निकолу із ситуації, а конкретніше — партнера для зустрічі. Нещодавно в США повернулася збірна Молдови. Сподіваємося, що, може, втілює погодитися зіграти з нами 2 або 3 травня в Києві. Втім, усі це поки що проблематично.

А черговий етап планування зустрічі — 23 травня відомо з командою Білорусі.

Віктор СТАНКЕВИЧ, журналіст БАСКЕТБОЛ РОЗПОЧИНАЄ «ПЛІЙ-ОФ»

Завершили перший етап чемпіонату країни з баскетболу серед чоловічій групи вищої ліги. Визначилися всією командою, як продовжити боротьбу за медалі. Це, звичайно, «Будівельник-Авангард» (Київ) — ЦСКА (Київ), «Дніпро» (Одеса) — «Година» (Львів), «Шахтар» (Донецьк) — «Корбас» (Пік-Маріам) (Харків), «Кібі-Баскет» (Миколаїв), «Шахтар-АСКО» (Донецьк) — «Спартак» (Луганськ). Перші матчі відбуваються 2 травня на майданчиках команди, названих першими. До речі, «Кібі-Баскет» прийнятиме миколаївців у Республіканському розіграші спорту, який і виступить команда «Корбас».

Наступні матчі — 4 і 5 травня відбуваються уже на майданчиках команди, які і стартові зустрічі були головні. Переможцем стане та команда, яка витрате менше часу. Отже, який закінчиться, то значення ще дає трішки.

І остання новина: президентом Федерації баскетболу України обрано відомого миколаївського баскетболіста, а нинішнього Бориса Петровича Корбана, який до останнього часу був віце-президентом.

ЗОЛОТО ВЖЕ БЛИЗЬКО

Гандбалісти заповідного «Мотора» продовжують відвоювати в чемпіонаті України серію команд вищої ліги. Після чергового туру, який завершився в Києві, команда набрала 63 очка, виперіла в останньому матчі у київських спартаківців, які науть на другому місці, — 22:15.

Перед передостаннім туром у Броварах «м» відбудеться 3—6 травня — «Спартак» виставив від алера на матч очолює О. Урбанчикова 49 очок, а лідар команди розгубується на 49 очок, — 38, «Спартак» — 29, «Тавричанка-Вікторія» — 23, «Карпати» — 16, «Ігула» — 11.

ТА КАРТИНА належить до ранніх робіт Михайла Янчинського.
... Високи трави буквально наліплюють, малюючи хвилюю на берег пряталки річки, де зупинилася самотня жіночка постоїть. У білій сукні, з обіймів молодості й ніги.

А там, на задньому плані, — розлого небо, відперте верхніми лісами, і невідомість. І як погріти бодяй трохи віддихає, що вона прорисовує.

Зупинилася жінка на березі своїх надій.

Що дозвужу правничку літо, але осес жінка погріти у «полон такої радості» — через тяжкий-другий майже серпень. До речі, молодоту і названо «Прощання з серцем». І солодко-щемно тутоту проинавляють настій, майже отрим проинавляють. Бо воно залишило нам надію, без чого життя втрачає будь-який сенс.

На березі надії і любові звалявся мінливий прикраси творця палітра жовтого-жовтого художника Михайла Янчинського. Від його пастельно-зміряних пейзажів до тематичних полотен, з яких окреслюється до нас невинності, невизначена душа українського народу.

Хоч теперішні Михайлово життя на перший погляд доволі одомашнює й прісно. Звалялого усім дім проводить у своїй майстерні, як минали його рани і рани випущеної комасами трамвайбуса, поспішають кудесь нахолодотні люди. А він минаємо переносить на полотно оту бентежну й п'янку мушкету жіночку прісно, як чоловік — минаємо II і звалялого жіночки жіночого тіла — округлях і акражних, немов доверлі обривок, уміти рахунком дощем та обцялюючи липкимим сонцем. Рондоту, прісно зрозуміла оту міну міну любові, без якої наша життя стає прісно і безбарвним. І прісно...

«Ти знаєш, — сказала мені одного разу, — довила сьогодні стільки фальш, фальш, а то й звороти неспівності і прісно і не хочу до цього доходити. Як до доту з електричним струмом без ізоляції. А особливо прісно й боляче від того, що прісно бачити грати роль прісно, а, кому минає бачити «прісно» роді, обривок жіночки жіночки... То знає такий жак, український мінливоті: зітхнувшись з першим трудовим, посту-пуючи минаємо минаємо, нахолодотні... Молода, жінка минає бачити до всіх потреб, і то поспішає так: у білої, політичній, і минає, минає. А жінка... то вічна боротьба...»

Михайло боротися з мінливоті болячістю і невизначеноті по-своєму. Шукає порятунку в красі, яка зліплює знепритомну душу, яка надію. Тому й пише полотно «Віра докору», «Відродження», «Ранок у Карпаті», «Міжак на весняній галичині», які одухотворені жіночим началом, добром і любов'ю. А то боре етатичні, сплякучи пензлі і кисті, які стали для художника (не мінливоті цінами) майже предметами розкоші — і гайда на околиці Кочі-Зесні чи на тижень-другий до річного Меджибожа, що на Поділлі. Але що діяти, як не прісно, де вже по-справжньому розкошту. По природа для нього — то не лише натхнення, а щось більше, значно більше. Гармонія, з якою звів свої мистецтві кроки, своєрідні реаліти, а яку

Володимир КРАСНОДЕМСЬКИЙ, «Голос України»

НА БЕРЕЗІ ЛЮБОВІ І НАДІЇ

ми фантастично вірять. Вона, природа, до речі, і служить художникові найпершим лордизмом, бо ніколи не лінеїтиреть.

Сьогодні чи не кожний український художник описує наслідки і своїми проблемами і бідами. Врешто, то і це одомашнює «якщо», якого його до донедаха оточували — що минаємо і як минаємо, — і не потрібні. Але до і як то купити фальш та полотно, де зробіти підрапиння — без цього йому просто не обійтися. Все це потребує грошей, і не-малых, як, прісно, й оренда майстерні.

Та замовляють, як то було колись сім-літ тому, практично немає. Не тому, що сучасний жіночки мілого на цікавстві, — мода над ним силі на маз. Прісно з інімом: полотно стали надцялювати до речі. Тепер уже за перший-літний тижень прісно сподобаніе майлою карбованці. А зодоблого художника продають свої твори лише за валюту. Так минаємо.

Але до постіло знаходити «валютоті» по купити, коли багатоту нашим співвітчизникам навіть на майлотрібіше грошей не вистачає. Як наприклад і минає Спілка художників минаємола вистав-курсові. З гучною презентацією, а рекламою... Та й, по суті, а центрі міста, на вулиці Горького, у Виставотому палітійоні Спілки. Михайло також за-пропонував одну з нових робіт. Не купити. Як і з інших учасників виставки.

Поні то він живе з того, що заробити торішньої осі в Канаді. Іздає туди на запрошення дирекції Галереї української мистецтвоті фундації у Торонто.

На хоту мілого обривку, — минаємо своїми минаємола Михайло, — але і буз прісно звалялого минаємола сего-ком багатоту минаємола українця, який минаємола жіночки хуботім сприй-мания життя, от, що ми минаємо минаємо «прісно» минаємо. Воно й не диво, бо останніми роками, минаємо минає «залима минає», яка минаємола нас від світу, туди, на оспі, лінуху жіночки прісно реалістично, і від-отім минаємола щось минаємо. І геть звалялого диспосу отім жіночким чи графічним «прісно-требом», який зобуває на 60—100 доларів. Хоча минає, прісно, і так грошей не варто. Сес минаємо до минає у Галичиноті бабусі, полюбуба минаємо минає не по-лоті, і минає пелугу в мурі, і каліж: «А у нас немає щось з минаємо, пономом і див-ченку... Ото б в курку...»

І сгулка Михайла Янчинського і вгаду-вав симпатичну оспіотію Пятітеді, сто-літню американського штату Тенесі, до минаємола будівельна комасина минаємола іні-чором для сервісних американців. Жоден будинок на схожий на інший — американці, очевидно, за прісномола силіми інідіативності й не бачать нікого і нікого копіювати. Але в кожному будинку, немаломола під стилі й архітектотських залудів, минаємо жіночки по-

лотіти. Прісномо не тілами в колах і минаємо — майже з кожної минаємо. До-речі. Від двох — до п'яти тисяч доларів. 8-мисоті авторів натрапляє і на прісно-мисоті російських та минаємола худож-ників. До речі, з однієї прісно-мисоті колекції з Аіроної побачити і картину Михайла Янчинського «Віра у Карпаті».

Розмовляючи Михайлою прісно минаємола обцялюх інтер'єрів сучасних американ-ських осель — і чує у відповіди: «О-го, коки то до нас діде! Так жодий, і від-стодий минаємо такий трохи минаємола звалялого не цікавстві. Хоча жіночки минаємола до того капіталу, який не «зі-дає» жодна інфляція».

Коки ж не діти, відвамо один з від-стодів українських бізнесменів зробила М. Янчинську творче замовлення: тематичну картину з часів національно-на-вальної війни жіночки народу під провом Богдана Хмельницького.

Хоча минаємо таке полотно і спомоу по-мешчати. Навіщо? «Прісно» минаємола нас полоніи-бізнесменів, — почує Михайло від свого бізнесменів, — і минаємола жук: «То як в минаємола стоїтотім рамок жила — під корону польського короля. Йому навіть майі слави коки служили». Що в поході рамок коки минаємола роніч з полоніями — то прісно. Он під Хотиноту, що на Дністрі, статистичну ту-ретьку армію наголомола робили... Але ко-закі-запорожці насамперед спомоу наро-доту служили, боролися його прісно і волюстоті, доки минаємо. І прісно те майже пам'ятати. А каліж і прісно-жінки ніхто не пона-жє».

Сес така розмова відбулася. Тепер Михайло перенітте старі історичні хроніки, вичаєма військоті обцялюху як запорожців, так і польського вій-ська, нахолодотні ескізи... Мож-ливо, то буде фрагмент битви 1648 року козацького війська з полоніями під Палаціном, що невдалола під дроздоту Меджибожа, звідки родом художника.

... Стає незвично просторо-мо майстерня нісія останніх минаємола художників до Кана-ди. Зостаємо лише кілька краєвидів та ще декіль жіночки портретів.

А картину «Прощання з серцем» Михайло відіра до-дому — тепер висить у його квартирі. Як і «Жіночий бу-кет», на який дивнясь-прісно-мисоті два роки в минаємола майстерні, і тоді минає і минаємола власний залуд на по-лоті прісномола див. Бо те, що дороже художникові, не прісно-мисоті. Навіть тоді, коли ні-чим заплатає ордену плату за майстерню.

На знімає: Михайло Янчинський: біла нагари; робота «Прощання з серцем», «Ранок у Карпаті» і «Хірургія».

Реклама

Шановні
співвітчизники!

НЕХАЙ У ДЕНЬ СВІТЛОГО
ВЕЛИКОДНЯ ВІРА
НЕ ПОЛІШИТЬ ВАС!

Національний інвестиційний фонд «ОМЕТА XXI століття», АТ «ОМЕТА trust» поділяють усі ваші сподівання на душевний спокій і благополуччя. Ми щиро прагнемо до багатства нації — через багатство кожного співвітчизника.

Нехай у кожному домі будуть щастя, злагода і достаток!

«ГОСПОДАРІ ЗЕМЛІ»

Нова серія програм
«БІ-БІ-СІ МПМ»
з новими ідеями для
УКРАЇНСЬКИХ
СЕЛЯН — в ефірі
УКРАЇНСЬКОГО РАДІО!

Слухайте наші програми на
хвилях радіостанції «КОЛОС»
щопонеділка о 6.30,
починаючи з 11 квітня.

ОМЕТА trust

Панове! Повірте, ви гідні справжньої поваги!

Повірте,
у банку головною особою
є не операціоніст,
але клієнт!

Повірте,
платежі клієнтів банку
повинні здійснюватися
негайно, протягом усього
робочого дня,
а в разі необхідності, —
то й у вихідні!

Повірте,
ніяких проблем
із конвертацією не існує,
як не існує інших проблем
у клієнтів
«ПРАВЕКС-БАНКУ»!

**Ми обіцяємо
упевнити Вас у цьому!**

Ми створені для Вашого добробуту і процвітання!

Київ-21, Кловський узвіз, 9/2.

Телефони: (044) 294-79-96, 294-85-49, 294-82-22. Факс (044) 294-84-00. Телекс 631250 ALINA SU.

«ПРАВЕКС-БАНК»: НАЛІЙНІСТЬ ТА ЧЕСНЕ ПАРТНЕРСТВО!

PAREX BANK

Ми банкір, як Швейцарія!

- відкриття і ведення рахунків
- моментальні міжбанківські перекази в любой валюті
- конвертація і обслуговування любых валют
- покупка і продаж валют за українське карбованцем, казахським тенге і велорублем
- лізингові операції з золотом
- координування сфери фінансової управління по факсу
- доставка валютної валюты

Головний офіс: ву. Силичу 3, Рига, LV-1022, Латвія
Тел.: (013 2) 331970, 222201 Факс: (013 2) 215201
Телекс 161207 PAREX SU

**ОРГАНИЗАЦИЯ РЕАЛИЗУЕТ
СО СКЛАДА В ХАРЬКОВЕ
ЗА БЕЗНАЛИЧНЫЕ КАРБОВАНЦЫ
КОЛХОЗАМ, СОВХОЗАМ,
ПРЕДПРИЯТИЯМ И ФИРМАМ
НОВЫЕ**

АВТОМОБИЛИ

УАЗ-31512 (469 ЛЕГКОВОЙ), 3303 (ГРУЗОВОЙ); 3962 (САНИТАРНЫЙ); 3741 (ИНКАССАТОРСКИЙ); ИЖ-2715, ВОЛГА 31029, ВАЗ-2104, 05, 06, 07, 08, 09; ВАЗ-2121 «НИВА»; МОСКВИЧ-2141.
ТЕЛ.: (0572) 38-16-55, 43-28-27, 47-68-94.

ТОРГОВО-ПРОМИСЛОВА ПАЛАТА УКРАЇНИ ПАДОВА ТРЕЙД ФЕЙРЗ ФІН МАРК ПРЕДСТАВЛЯЮТЬ ВИСТАВКУ ІТАЛБІЗНЕС

9-12 травня 1994 року

Торгово-промислова палата України
252465, Київ, вул. Велика Житомирська, 33.
Телефони: 228-06-00, 212-32-86, факс 212-33-53.

Щоденно: з 10.00 до 16.00 — для спеціалістів, з 16.00 до 18.00 — для всіх бажаючих.

Обладнання для готелів і харчової промисловості:

- обладнання для консервування продуктів;
- оснащення для м'ясних, рестораних, барів, їдальні;
- машини та обладнання для барів, рестораних, готелів;
- м'ясопереробні машини;
- машини з приготування тіста для макаронних виробів;
- машини і печі для піцерій;
- машини для виробництва льоду і морозива;
- автомати для розливання віпів і кавоварки.

Побутова техніка:

- газові і електричні плити, шапцічні та грилі;
- машини для виготовлення електронагрівальних елементів;
- охоронні пристрої і системи;
- замки вірні, замки висаці, сейфи;
- обладнання для виготовлення шлюків.

Нагрівальне обладнання, кондиціонери і сантехніка:

- крани і змішувачі, радіатори, бойлери, водні електронагрівачі;
- розширювальні місткості для води;
- клапани для газових і водопровідних систем;
- насоси вихрові та зварювальні.
- Будівельна промисловість:**
- кераміка, плитка для шлюків;
- установка техніки для кмінособріжкы;
- полівінілхлоридні профільні системи для вікон, дверей, жалюзі;
- обладнання для переробки металопрофілю.

Продукти та напої:

- обчищені помідори, паста, джеми;
- вина та міцні напої.
- Товари для особистої гігієни:
- шампуні різні, геля для ванн;
- жівочі колоттки.

Миючі засоби для посуду, пральні порошки.

Реклама Укріформу.

Ворис СИДОРЕНКО, «Голос України»

СПЕЦГРУПА «ПЕРЕЛИЦЬОВАНИХ»

Архів

У КИЇВСЬКОЇ публікації, адеміологічній рубриці «Новітні небадуду», жого, і не раз віз мою, зокрема, й про те, що органи НКВС та КДБ готували й виконували спеціальні групи для підпільної діяльності проти ОУН-УПА. Їх спецгрупи передавалися у форму УПА і своїми діями (згинання мирного населення та воєнних повстанців армії) намагалися скоординувати національно-визвольну боротьбу проти більшовику. З відсутності чітких вказівок, що далеко не всі поєрили в істинність повоі для нашого суспільства інформації.

Цікаві діями до редакції надійшов лист з фотографією від тогочасного Коломийського територіального історико-патристичного товариства «Меморіал» В. Крауця. Звертаючись до мене, він писав: «На підтвердження наших слів про передавання кадетів у форму воїнів УПА надіслав фотографію, на якій зображено саме таку спецгрупу, переодягнену у форму УПА. Посеред цієї «герої» сидить у військовій формі підполковник Захаров, колишній начальник Коломийського районного КДБ: по праву руку біля нього виступає співробітник цієї ж установи, зрозуміло, теж у мундирі, Сергій Клименко (псевдо «Вовк»), тепер мешкає в Києві. Відомості також встановили особі кількох інших людей з цієї фотографії, що нині живуть в Коломийщині».

Там, що по цей документ допомагає справедливо висвітлити історію національно-визвольної руху в Україні в сорока віх—і атестати рокам нашого століття».

Погляньте й ви, шановний читачу, на фото. Чи не здається вам, що який Комуністична партія й справді була завжди в масах, то навколо товаришів Захарова гуртувалися й інші переконані несподівано в справжній силі народу... Але все було так, як було. В тому числі й чекісти у формі УПА. І заваданому тероризувати населення, сіяти жах, відвертати людей від повстанського руху. І як то поно випувалося у чекістський кодекс честі? Чи такого не було?

Медицина
Людмила МИКИТЮК,
«Голос України»

Дихайте глибше й регулярніше. І обов'язково — за допомогою трав

Мед-напих, по бодіт теско, до рота не потрапило. Часи переддні, голодні — ситуація сушня. Вийнати від наших демократичних часів 40 років і не зрозуміти, яких підліпковим ми починали. Вивчає зборену, з усією мідією — дуже затриману, літературу про цілісний еліментарний лікарських трав. Книги бачу в основному закордонних, трав — хрестик. Типовий зразок екологічного флософа. Знає трав, які здаються маловарнимим навіть колегам-фітотерапевтам. Розуміється на потягках знайомих найпростішої гармонії — ніколи не зведе з однією спробою виступу траву з гірською. Висше тільки джерелу воду й не лезає спиртових препаратів: «Жодна тварина не питиме спиртовий настій». Ну що тут заперечувати?

Вуля-ака трав, потрапивши в кишені плушкове середовище, втрачає на силі. Як і кавс, що його рослина здатна лити на розпеченій каміні у лезві. Природа не передбачила термічної обробки. Морозов радить травним диктею. Площа стійко алкохол людського організму — 100 квадратних метрів. Щого дикте, він ободотимо активній чистоті, досвіді до ступі легкості, перетворили нас, як когору в пташку. Ефект глибокого воєнного-го диктемо пласу удосконалений ультрависоким інгалятором, який без високої температури дає витончений травний диктемо, — оне й се.

Директор НДІ народної медицини Олександр Мирза каже бататорів для виробів і влітчих умовах. Він каже, що треба робити перелив: хворі, які найкраще розуміють методом поглибленої інгаляції. Морозов категорично диктемо диктемо, від туберкульозу до склерозу. Диктемо травами, медом, прополісом, згодоми, фруктами. Диктемо глибоко й регулярніше! Чи уникнете в такий спосіб голодній смерті-дкредити, окрім обліви, поки що мовчать. Але батихох хвороб — напівне.

Алла СИГАЛОВА: «ЩОБ ПОСЛУКАТИСЯ, НЕ ТРЕБА РОЗДІЯТИСЯ»

Казати, вона занадто надбати. Не на кімпа найбільших роів, а зокрема на інших вищарі, що найбільшох до неспівності.

Зрозуміло, краще багатих з нас зможемо з минулим. Володін несподівано й майже спонтанно кар'єристів. Та найважливіше: вона знає все про майже зможемо закоханнях.

А актори мало не серйозно відомість її до кастових програм, котрим відомі все щодо тій коханнях творчості.

— Загалом а трохи злукана: за три роки існування «Незалежної групи» не було жодного преміалу. Якщо судити з реалізації наших глядачів — виводять якісь штатів. Для природи це не зовсім адекватне, так?

— Ви щі, казайте провалу?

— Принаймні, я не ставу сприймати його як трагедію. Коли вистава не вдалася, завжди зможе виправити її зі свого жаху. Навряд чи знайдеться людина, яка з жорстко примусити мене показати те, що не вдалося, глядачам.

— А «Пікова дама»? Адже не будете заперечувати, що це дуже нерівна вистава?

Данджест

Алла Сигалова, лєндрівська балерина, яка танцювала у виставці «Голуби в балету Івєн Кривої, Кривої, Кривої» до Москви, щоб набити форму актриси. І... незабаром створила власну трупу.

Нині «Незалежна група» під керівництвом Алли Сигаловой набула найбільшочасної репертуару — «Саломея О'Уайлді», «Отелло» Дж.Верді, «Пікова дама» Чайковського, Сугубіро, а сама Сигалова — репутація найбільшого режисера.

— Я дуже люблю цю виставу і вважала свою роботу а найбільшочасною. А провалів, шріше, не дотримувати, лише друга частина спектаклю (режисер Юрій Борисов — Ю.Б.).

— Ви щі, прокрутувати цю роботу, мене дуже часто запитували, чи не боюся я зустріти з цією дамою... Скажіть-но, як я мову й ботітис, коли вона для мене зовсім рідна людина. Історія Пікової дами не могла відбутися й в якому іншому місті, окрім Петербургу. Цією виставою а осягнула в коханий Ленінграді, місті, що створило мене. Мені постоїло — з дитинства потрапила до коледж артистів, для котрих було нормою ходити до філармонії, театру... Мені любов до рідного міста така міцна, що а вель час тікаю від нього.

— А отже, ад балету? Адже а Ленінграді ми починали кар'єру багерінів. Як я пам'ятаю, вона повинна була через траур...

— Ні, який я все ж таки стала балериною, мені довелося все життя танцювати в одній і тій самій виставці. А це мені навряд чи сподобалося б.

— Схоже, що а основні всіх наших вистав — саме ваші думки переживання.

— Звичайно, я не можу припустити себе бути спрямованою. Отже, Саломея, Пугачов. Крім того, а житті за все треба платити. Повнога й не лише в радості, але й у гіркій, розуму, стражданнях.

Критики нарікають, що вистава «Незалежної групи» надто сексуальна. А мені здається, вони надто асцитичні...

Алла Сигалова, лєндрівська балерина, яка танцювала у виставці «Голуби в балету Івєн Кривої, Кривої, Кривої» до Москви, щоб набити форму актриси. І... незабаром створила власну трупу.

Нині «Незалежна група» під керівництвом Алли Сигаловой набула найбільшочасної репертуару — «Саломея О'Уайлді», «Отелло» Дж.Верді, «Пікова дама» Чайковського, Сугубіро, а сама Сигалова — репутація найбільшого режисера.

— Я дуже люблю цю виставу і вважала свою роботу а найбільшочасною. А провалів, шріше, не дотримувати, лише друга частина спектаклю (режисер Юрій Борисов — Ю.Б.).

— Ви щі, прокрутувати цю роботу, мене дуже часто запитували, чи не боюся я зустріти з цією дамою... Скажіть-но, як я мову й ботітис, коли вона для мене зовсім рідна людина. Історія Пікової дами не могла відбутися й в якому іншому місті, окрім Петербургу. Цією виставою а осягнула в коханий Ленінграді, місті, що створило мене. Мені постоїло — з дитинства потрапила до коледж артистів, для котрих було нормою ходити до філармонії, театру... Мені любов до рідного міста така міцна, що а вель час тікаю від нього.

— А отже, ад балету? Адже а Ленінграді ми починали кар'єру багерінів. Як я пам'ятаю, вона повинна була через траур...

— Ні, який я все ж таки стала балериною, мені довелося все життя танцювати в одній і тій самій виставці. А це мені навряд чи сподобалося б.

— Схоже, що а основні всіх наших вистав — саме ваші думки переживання.

— Звичайно, я не можу припустити себе бути спрямованою. Отже, Саломея, Пугачов. Крім того, а житті за все треба платити. Повнога й не лише в радості, але й у гіркій, розуму, стражданнях.

Критики нарікають, що вистава «Незалежної групи» надто сексуальна. А мені здається, вони надто асцитичні...

— Доти, поки вони досить молоді, ади диктемо розв'язати, німю, радійте разом з мною, загалом, доти, поки мені вдалася прожити до них, ми близькі люди і, отже, притисне разом. Кола а який перестав мене чуті і а результаті а перестав його відчувати, — ми мисля розлучилися.

— Ви любите богемі?

— Я багато працюю. Що, як на мене, зовсім не личить богемному способу життя. Я завжди не переможу цю студійність, коли раю й поті, разом живуть і весь час мріють про те, що колись поставити своє режиса. Такий собі персоналізм кати про гірничий час.

— У вас чоловічий склад розуму...

— Мені, до речі, не раз дарили, що керівництво трупи зовсім чоловічий звичай. А а почувався комо чоловіком. Не думаю, що дуже кожна людина (а творча особливі) бесексуальна, тобто несе в собі чоловічі, жіночі пошуки. Не виключено, що не одна людина в мому прочитанні Отелло.

***

Прикладний стилістичний Аллі Сигаловой не раз поєдинок, що вона (їїт), як і будь-яка інша жінка) ніх не зрозуміє, що багаторічне розбиття джерел з власним плідом, ніж тітат від себе. Навпаки, ад вистава до вистав з незмінною постійністю Сигалова створює власні аспекти. Нею розв'язати розум, з мимом колом приклад на існуванням «З життя хроніки, фемін і наїди» Хуліо Кортеаса. Не виключено, що не одна людина, а точніше вистава, присвячена особі співачки Марії Каллас, хоча не лише згадує, а й ілюструє, як Аллі Сигалова, найкраща театральна московського режисера.

Газета «Експрес».

Наступний номер «Голосу України» вийде 4 травня ц.р.

Головний редактор С. ПРАВДИЧО.

Редактори: О. БУЛІК (заст. головного редактора), Л. БРОВЧЕНКО (н.з.заст. головного редактора), А. ГОРЛОВ (перший заст. головного редактора), І. ГРУШКО, В. КРАСНОСЕМСЬКИЙ, С. ПИСАРЕНКО, Б. СИДОРЕНКО (заст. головного редактора), А. СОЛОНЬШНИК, В. СУДІЯ (заст. головного редактора).

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

Телефони: для дозвонів — 441-88-23; телефакс — 224-72-34; надія розмови — 441-89-34, 441-89-44.

Розуміємо на поштоматі.

Листувати з читачами — тільки на сторінках газети.

Свідчить про реєстрацію періодичного друкуваного видання — КІП № 1 від 18.09.1990 р.

За зміст та достовірність інформації у рекламних публікаціях відповідальність несе рекламодатель. Редакція не знає відповіді поштою авторів публікацій, а також не відповідає за зміст публікацій, не авторів.

Газета виходить 3 рази на тиждень (крім п'ятниці і понеділка) у суботу і неділю — в особливих випадках.

Тираж: 121877.

Коштовість друку відповідно до прайс-листа: 232047, Київ-47, вул. Нестерова, 58.

12 3 4 5 6 7 8 9
35 351101

Газету надано і зберігано в копіях інформатики «Голосу України».

Голос України
Засновник — Верховна Рада України.
Видачив — Президиум Верховної Ради України.
252047, Київ-47, вул. М. Грушевського, 5.
Газета виходить з 1 січня 1991 року.